

rakker vi ned på, og vi vil gerne have en straf-feramme på 4 år for dem. Det vil jeg gerne indrømme, men vi har ikke nedrasket dem, der er på flugt, eller dem, der betaler for det.

Vi spørger bare: Hvordan hjælper vi dem, der ikke har råd til at betale? Og det helhedssyn vil vi egentlig gerne have lov til at beholde, uanset om hr. Arne Melchior er utilfreds med det.

Så vil jeg lige sige om niveauet for folkepensionen, at det drejer sig altså om princippet med hensyn til, om det er noget, man har ret til, eller det ikke er noget, man har ret til.

Her har Venstre fortsat den opfattelse, at man har ret til folkepensionen, og at man altså ikke skal miste den ret eller få den reduceret via sin indkomst, og det var præcis det, vi også troede statsministeren mente, da han i 1993 sagde, at folkepensionen er grundlaget for den sikre alderdom, og det er det løfte, vi forsøger at retablere eller reparere.

Så spørger hr. Bjørn Elmquist, hvordan reaktionen var i FN. Ja, mig bekendt var det ikke sådan, at folk jublede og sagde, at der var stor enighed, men er opgaven i politik ikke at være stædig og blive ved med at tale for det, som man mener er rigtigt, og at gøre det samme i EU?

Men jeg vil gerne sige, at vores idé og forslag om at hjælpe i nærområdet ikke er afhængigt af, om det godkendes i FN eller godkendes i EU. Vi så gerne, at Danmark på eget initiativ selv tog fat i den dialog i de nærområder, hvor vi er i stand til at hjælpe. Det kræver ikke nogen blåstempling nogen andre steder. Men det burde være sådan i EU og på et tidspunkt i FN, at alle kunne indse, at det at løfte i fællesskab i et nær-område, hjælper folk bedst til at kunne blive repatrieret, når muligheden er der.

Første næstformand (Ivar Hansen):

For Pia Christmas-Møller som ordfører.

Pia Christmas-Møller (KF):

Når man ser på dette års finanslovsforslag og de ændringer, regeringen har forhandlet sig frem til, ja, så ser man resultaterne fra en regering, der har udtømt sin politiske dagsorden, for resultaterne er så tamme og uambitiøse, at ingen rigtig alvor kan tro på, at regeringen har evne og vilje til meget andet end at administrere.

Men hvad der er endnu værre, er, at regeringen tilsyneladende også har opgivet at styre

økonomien, for selv om dansk økonomi ikke er i krise, er man ved at falde tilbage til 1970'ernes krisepolitik, hvor man hoppede fra tue til tue, fra afgiftspakke til afgiftspakke, uden mål og med.

Allerede i april måned advarede Det Konservative Folkeparti om den gale kurs. For vi så, hvordan økonomien var ved at løbe af sporet, og krævede derfor en finanspolitisk stramning med et indgreb over for det offentlige forbrug, men vi blev mødt med hånlige bemærkninger fra regeringen.

Men mindre end en måned efter blev regeringen selv tvunget til at gribe ind, men med de forkerte midler og med de forkerte partnere, for i stedet for at gribe ind over for det offentlige forbrug gennemførte man traditionel afgiftspolitik med venstrefløjen.

Igen i august måned advarede vi regeringen imod det alt for slappe finanslovsforslag med et ambitionsniveau i gulvhøjde, og vi fremlagde sammen med Venstre et alternativ, der med konkrete forslag viser, hvordan de langsigtede mål for økonomien skal kobles med her og nu-initiativer, men igen blev vi mødt med hån og i stribevis af påstande med tilhørende glitrende pjecer og plancher om, hvordan det hele går fantastisk godt.

Men igen, mindre end en måned senere, endnu før det nye folketingsår var begyndt, blev regeringen nødt til at varsle et nyt indgreb, og igen ville man ikke tage om nælden: det offentlige forbrug – jo, man sagde, at man ville spare yderligere 2 mia. kr. på finansloven.

At regeringen i stadig stigende omfang ensidigt har valgt at føre den økonomiske politik med venstrefløjen, blev tydeligt under finanslovsforhandlingerne: Meget sent blev Det Konservative Folkeparti og Venstre indbudt til forhandlinger, og det viste sig hurtigt, at det var komplet umuligt at drive Nyrupregeringen til et højere ambitionsniveau.

Det blev derfor også meget hurtigt klart, at der ikke på nogen måde kunne skabes et grundlag for et egentligt finanslovsforlag.

Det var der måske heller ikke så mange der havde ventet, men det stod også hurtigt lysende klart, at der heller ikke kunne skabes grundlag for hverken delaftaler eller egentlige stemmeaftaler, for det kunne de småting, som vi forhandlede om, simpelt hen ikke bære.

De 2 mia. kr., regeringen ville spare, viste sig, da posen blev åbnet, mestendels at have karakter af budgettekniske ændringer. Der var altså